

HOF VAN BEROEP TE GENT

VAN 18 SEPTEMBER 2020

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

Tegen

1. H. P., J., (RRN X),
met Belgische nationaliteit,
geboren te Genk op X,
wonende te X, ,
- beklaagde —

2. nr. (...)

verdacht van:

"Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

tenlastelegging A

te Geraardsbergen en bij samenhang te Brussel en/of elders in het Rijk, op 16 oktober 2015,

de eerste en de tweede

een persoon, met name I. O., O. N. en hun kinderen, te hebben belaagd, terwijl hij wist of had moeten weten dat hij door zijn gedrag de rust van die bewuste persoon ernstig zou verstoren

met de omstandigheid dat een van de drijfveren van het misdrijf bestond in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens diens zogenaamd ras, zijn huidskleur, zijn afkomst, zijn nationale of etnische afstamming, zijn nationaliteit, zijn geslacht, zijn seksuele geaardheid, zijn burgerlijke staat, zijn geboorte, zijn leeftijd, zijn fortuin, zijn geloof of levensbeschouwing, zijn huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, zijn taal, zijn politieke overtuiging, zijn syndicale overtuiging, een fysieke of genetische eigenschap of zijn sociale afkomst,

tenlastelegging B

te Geraardsbergen en bij samenhang te Brussel en/of elders in het Rijk, op 16 oktober 2015,

de eerste en de tweede

bij inbreuk op de artikelen 4, 4° en 20, 2° van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme en xenofobie ingegeven daden (zoals gewijzigd bij wet van 10 mei 2007) waarin onder discriminatie verstaan wordt elke vorm van opzettelijke directe discriminatie, opzettelijke indirecte discriminatie, opdracht tot discrimineren en intimidatie op grond van de beschermde criteria

in een van de in artikel 444 van het strafwetboek bedoelde omstandigheden aangezet te hebben tot haat of geweld jegens een persoon, wegens een van de beschermde criteria, zijnde nationaliteit, een zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming en dit, zelfs buiten de in artikel 5 bedoelde domeinen,

namelijk, door ten aanzien van I. O. en O. N. en hun kinderen meermaals in het openbaar en in aanwezigheid van meerdere personen,

B.1. op de trein racistische uitlatingen te hebben gedaan (o.a. "vuile zwarten, ik ga jullie terug naar je land van herkomst sturen, ik ga jullie terugsturen en ik weet wel hoe Afrikanen zijn, zwarten hebben mij niets te zeggen en ik zal jullie indien nodig terugsturen vanwaar jullie komen") en te hebben aanzet om I. O. en O. N. en hun kinderen van de trein te laten verwijderen,

B.2. op het perron te Geraardsbergen racistische uitlatingen te hebben gedaan (o.a. "vuile zwarten, zwart gespuis").

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, 0 3de kamer, besliste bij vonnis van 26 april 2019 op tegenspraak als volgt:

"OP STRAFGEBIED

- verklaart de strafvordering onontvankelijk voor wat betreft de tenlastelegging A.

(..)

- verklaart de eerste beklaagde, P. H., schuldig aan de feiten van de tenlasteleggingen 8.1 en 8.2 en gelast voor deze tenlasteleggingen samen de opschorting

van de uitspraak van de veroordeling van de beklaagde gedurende een proeftermijn van 3 jaar.

- veroordeelt de eerste beklaagde, P. H., krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017, tot het betalen van een bijdrage van 20,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

- legt bovendien aan de eerste beklaagde, P. H., een vergoeding op van 53,58 euro.

- veroordeelt de eerste beklaagde, P. H., tot de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op 117,70 euro.

- laat de kosten specifiek ten laste van tweede beklaagde afzonderlijk gemaakt, en voor zoveel als nodig begroot op 28,74 euro, ten laste van de Belgische Staat.

- beveelt de voeging aan het dossier van de overtuigingsstukken neergelegd ter griffie alhier onder OS-nummer 1332/16 (camerabeelden).

OP BURGERLIJK GEBIED

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij K. R. ontvankelijk en deels gegrond.

en veroordeelt de eerste beklaagde, P. H., tot betaling aan deze burgerlijke partij van de som van 100 euro, en de vergoedende intrest tegen de wettelijke rentevoet vanaf 16 oktober 2015 en de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke rentevoet (op de hoofdsom en de verlopen vergoedende intrest) vanaf vandaag.

en veroordeelt de eerste beklaagde, P. H., tot betaling aan deze burgerlijke partij, van de rechtsplegingsvergoeding bepaald op 180 euro, en de kosten.

- wijst het meer en of anders gevorderde af als ongegrond.
- houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering."

1.2 Tegen dit vonnis werd op 10 mei 2019 door het openbaar ministerie tegen "alle beschikkingen op strafgebied" hoger beroep ingesteld.

1.3 Er werd tevens door het openbaar ministerie op 10 mei 2019 een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde.

1.4 Op de rechtszitting van 20 februari 2020 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van de raadsman van de beklaagde en na het openbaar ministerie te hebben gehoord, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van vrijdag 19 juni 2020.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 19 juni 2020 in het Nederlands:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van J. D. C., advocaat-generaal,
- de beklaagde P. H. in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester S. C., advocaat met kantoor te Brussel.

2.1 De verklaring van hoger beroep tegen het vonnis van 26 april 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werd tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

Het grievenformulier dat de grieven bevat die tegen het vonnis worden ingebracht, werd eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door het openbaar ministerie ingediende "grievensformulier hoger beroep" wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de straf. De hiervoor vermelde grief is nauwkeurig bepaald.

2.3 Het hoger beroep van het openbaar ministerie is ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van het hoger beroep en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

De devolutieve werking van de verklaring van beroep en vervolgens het grievenformulier heeft tot gevolg dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de strafvordering wat betreft de telastlegging A en de beslissing over de schuld wat betreft de telastlegging B niet tot de saisine van het hof behoren. Het hof is enkel gevat van de beslissing over de straf wat betreft de telastlegging B (met inbegrip van de beslissingen over de kosten, de bijdragen en de vaste vergoeding).

Ook op burgerlijk gebied is het beroepen vonnis niet bestreden en definitief.

3. Het hof verwijst naar het feitenoverzicht en de overwegingen inzake de schuld zoals weergegeven onder randnummer 2.2 van het beroepen vonnis.

4. De beklaagde pleegde de feiten van de bewezen telastleggingen B1. en B2 met eenzelfde misdadig opzet zodat overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek voor ze samen een straf moet worden opgelegd.

Bij het plegen van de bewezen feiten heeft de beklaagde op een uitgesproken wijze racistische uitlatingen gedaan en zo aangezet tot haat of geweld wegens ras en huidskleur. Op een bijzonder aanstellerige wijze heeft hij daarbij uitgepakt met zijn functie als politiemann en zo deze functie en tegelijk het hele politiekorps geschaad. De interventie van de politie, die blijkens de inlichtingen in het proces-verbaal de beklaagde nochtans op een professionele manier aanzette tot kalmte, kon de beklaagde niet tot betere inzichten brengen en bracht hem integendeel tot nog meer striemende racistische uitlatingen. De beklaagde liet daarbij niet na zijn tussengekomen collega's zeer neerbuigend te benaderen en ermee te dreigen mensen die hij kende aan te spreken die hun carrière ongunstig zouden kunnen beïnvloeden. Nog misselijkmakender werd het vertoon toen de beklaagde bij de interventie van de politie zijn dienstvuurwapen op de grond liet vallen. De beschonken of dronken toestand waarin de beklaagde zich bevond doet allerminst afbreuk aan de ernst van de racistische situatie die hij veroorzaakt heeft. De aanhoudende en opruiende wijze waarop de beklaagde racistische uitlatingen deed maakte, verwijzend naar zijn politieke terreinkennis van "(dat) soort (mensen)", en de zinspelingen die hij bleef herhalen, geven aan dat hij doordrongen is van een racistische overtuiging. In zijn functie van politiemann is dat bijzonder problematisch en onrustwekkend, gezien hij zo een element van structureel racisme kan uitmaken, wat precies door de antiracismewet bestreden wordt.

Dat de beklaagde als politiemann eens om advies zou gevraagd zijn door een zwart gemeenteraadslid van de gemeente, zoals de beklaagde wil aantonen met het overgelegde stuk, kan de doorleefde racistische aard van zijn uitspraken niet verhullen.

Het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, zelfs met probatievoorwaarden, staat als gunst niet in verhouding met de zwaarwichtigheid van de strafbare racistische feiten die de beklaagde pleegde. Het opleggen van een gevangenisstraf en geldboete is volstrekt noodzakelijk en passend als maatschappelijke vergelding en om de beklaagde te wijzen op het zeer verwerpelijke karakter van de door hem gepleegde feiten. Opschorting van de uitspraak van de veroordeling of het uitspreken van een werkstraf zou de beklaagde een gevoel van straffeloosheid geven en zou in wanverhouding staan met de ernst van de feiten. Het feit dat de opgelegde straf mogelijk een invloed zal hebben op de sociale en professionele positie van de beklaagde is een secundair gevolg van de opgelegde straf dat echter niet disproportioneel is met de gepastheid van deze reactie op de zwaarwichtige feiten, waaraan enkel de beklaagde schuld heeft.

De bewezen feiten werden gepleegd na 31 december 2012 en voor 1 januari 2017, zodat het hof de geldboete verhoogt met 50 deciemenn. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde aan tot betaling van de geldboete.

5. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in zijn hoofde bewezen verklaarde telastleggingen B1 en B2.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemenn tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020). Het hof verhoogt de vermelde kosten met 10% in elke aanleg en veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vermelde vergoeding van 50 euro.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen, met inbegrip van de bepalingen vermeld in de bewezen telastleggingen B1 en B2, en van de artikelen:

- 211 en 211bis, Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat gelet op de verklaring van hoger beroep en vervolgens het grievenformulier het ingevolge het vonnis van 26 april 2019 vaststaat dat:

- de strafvordering voor de telastlegging A niet-ontvankelijk is;
- de beklaagde schuldig is aan de telastleggingen B1 en B2;
- de burgerlijke belangen bij de eerste rechter zijn aangehouden.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart het hoger beroep van het openbaar ministerie ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

bevestigt het beroepen vonnis wat betreft de beslissing over het overtuigingsstuk,

wijzigt het beroepen vonnis voor het overige voor zover bestreden als volgt:

veroordeelt de beklaagde P. H. voor de bewezen telastleggingen B1 en B2 samen tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 100 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 600 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde P. H. tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op 200 euro te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde P. H. tot betaling van een bedrag van 50 euro als vergoeding voor de administratieve kosten;

veroordeelt de beklaagde P. H. tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde P. H. tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 117,70 euro in eerste aanleg en 145,62 euro in beroep.

Als inlichting over de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf en de mogelijke modaliteiten ervan wijst het hof, de veroordeelde(n), op de Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, de Wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de strafuitvoeringsrechtbanken, beide gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 juni 2006, en de uitvoering van deze wetten uitgevaardigde besluiten.

Kosten eerste aanleg: €117,70

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: €102,00

Afschrift akten HB OM: € 3,00

Dagv. bekt.: € 27,38

€ 132,38

+ 10 % : €13,20

Totaal: € 145,62

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer B. M., als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren M. B. en C. C. en in openbare rechtszitting van 18 september 2020 uitgesproken door wnd. kamervoorzitter B. M., in aanwezigheid van J. D. C., advocaat-generaal, met bijstand van griffier L. M..